

givning paa dette Omraade. Jeg tror, at alle vil være enige om, at saadan kan man ikke stille den forhenværende og den nuværende Justitsminister op mod hinanden. Jeg tør hævde, at den foregaaende Justitsminister sikkert har en lige saa varm Følelse, som den nuværende Justitsminister utvivlsomt har, for at gaa frem ad denne Vej. Men jeg vil dog erindre om den store Forskel, at for et Par Aar siden forelaa der ingen Betænkning fra Straffelovskommissionen, som der nu gør, og der forelaa ikke den samme Nødvendighed for netop at beskæftige sig med dette Lovforslag, som der nu gør. Jeg synes derfor, at vi skulde lade det ligge, ligesom det ikke tiltalte mig at høre de Toner, som tangerede dette, at herinde lod det til, at Partihensyn og lignende spillede en Hovedrolle under denne Forhandling, men udover Landet tænkte man ikke herpaa, der raabte man paa Beskyttelse overfor disse farlige Forbrydere. Det er sandt nok, at det raaber man om udover Landet, og det er altid let at vinde Sympati, naar man bevidner sin Villie til at skaffe den Beskyttelse, særlig overfor Sædelighedsforbrydere, som man forlanger ved mange forskellige Lejligheder. Men vi har jo ogsaa en Pligt til ikke at imødekomme disse Ønsker paa en saadan Maade, at vi begaar Uret og Urimelighed overfor nogen, selv dem, der har Tilbøjeligheder i Retning af disse Forbrydelser. Jeg synes, at vort Partis Stilling i Folketinget er klar og tydelig, og ikke alene vort Partis, men ogsaa de Medlemmers af de andre Partier, der har stemt for Mindretallets Indstilling derovre, og som principalt har udtalt Ønske om at faa gennemført Straffelovforslagets Paragraffer om Sædelighedsforbrydelser og den Slags. Derigennem er udtrykt en Villighed til at gaa med til den mest effektive Beskyttelse, vi kan faa, en Beskyttelse, som Ministeren ogsaa mente vilde til Dels overflødiggøre det foreliggende Lovforslag; der vilde ikke være megen Grund til det, naar vi gennemførte det andet.

Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne nævnte som Bevis for, hvor haardt vi trængte til det Lovforslag, her er Tale om, de mange Sædelighedsforbrydere, der Gang paa Gang bliver straffet, kommer ud og gør nye Forbrydelser og bliver straffet igen. Men den Slags Personer, som ikke kan betragtes som utilregnelige, falder jo slet ikke ind under nærværende Lovforslag; i dette er Betingelsen, at det skal være utilregnelige Personer, saa det vil ikke hjælpe overfor dem. Men de Personer, som det ærede Medlem ønsker at tage saa haardt

fat paa, kunde tages ved Vingebeinet, hvis vi gennemførte de Regler, der er indsat i Forslaget om den nye Straffelov. Det ærede Medlem argumenterede altsaa her paa et forkert Grundlag.

Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne sagde endvidere, at jeg vilde have de paagældende straffet i Stedet for interneret. Det er ikke rigtigt. Jeg gjorde mig ogsaa til Talsmand for, at vi nu tog Bestemmelserne herom i Straffelovforslaget frem, og efter dem kan de jo ogsaa interneres.

Endelig skal jeg vende mig til Ordføreren for det radikale Venstre (Gunnar Fog-Petersen). Han udtalte, at det var aldeles forkert at paastaa, at nogen kunde blive indespærret uden at have begaaet en strafbar Handling, for der staar, siger det ærede Medlem, at de skal have truet andres Kønshed eller legemlige Velfærd. Nej, det staar der ikke; der staar: „Endvidere kan den, der paa Grund af mangelfuld Udvikling, varigere Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsevernerne udsætter den almindelige Retssikkerhed for Fare gennem Brandstiftelse eller anden almenfarlig Forbrydelse eller ved at true andres Kønshed eller legemlige Velfærd, umyndiggøres“ o.s.v. Der staar ikke: naar der er Fare for, at de vil gøre det, men naar man skønner, der er Fare derfor. Hvor stærkt det Skøn skal være, staar der ikke noget om.

Jeg skal ikke forlænge Debatten yderligere, men kun gentage, at jeg tror ikke, Ministeren skal blive skuffet i sin Tro paa, at vi vil optage en virkelig saglig Forhandling om Spørgsmaalet, naar vi faar Lovforslaget i Udvalg. Naar Ministeren fandt, at jeg havde udtalt mig paa en Maade, som om jeg mente, at han havde været stædig, naar han ikke var gaaet ind paa Forhandling paa det andet Grundlag, saa var dette egentlig ikke min Mening, og jeg tror heller ikke, det kan lægges ind i mine Udtalelser. Saa vidt jeg husker, udtalte jeg, at jeg beklagede, at det ikke var lykkedes Mindretallet i Folketinget at vinde Støtte hos Ministeren til Forhandling ad den Vej, det ønskede at følge, og at samle et større Flertal i Folketinget. Saa havde der været Udsigt til, at Sagen kunde være gaaet let igennem dette høje Ting. Deri er der absolut ikke nogen Beskyldning for Stædighed. En saadan Beskyldning er der ingen Grund til at rejse. Enhver maa jo foretrække den Fremgangsmaade, han ønsker, men da vi alle sammen gerne vil have et Resultat, kan man kun ønske, at der vises saa stor Imødekommenhed som muligt.